

2018 0127 Midwinterwandeling

Het weer doet de laatste tijd rare dingen. Storm, regen, harde wind. Ontwortelde bomen en warmste temperaturen. Er is geen chocola van te maken. 29 deelnemers trekken zich van alle malle weermeldingen niks aan en melden zich mooi op tijd bij het Rehoboth zaaltje t.o. het kerkje op de heuvel in Heelsum zoals in de uitnodiging stond vermeld.

De koster van de kerk en tevens de uitbater van het zaaltje is vandaag extra vroeg voor ons opgestaan. Een uitstekende bak koffie of thee wordt er voor ons geschonken. Rond 10.15 uur vertrekken we voor deze eerste midwinterwandeling. Een lang lint kleurrijke wandelaars geniet van het glooiende landschap bij de Heelsumse Beek. Huisverteller Ton heeft zich de geschiedenis van markante stukken in het landschap eigengemaakt en verteld op boeiende

wijze over de papierindustrie uit vervlogen tijden. Molens, beken, waterbeheer.....er zouden tientallen papierfabrieken hebben gestaan. Parenco en Schut zijn de overlevenden ervan. De rest is inmiddels ter ziele.

Via allerlei smalle paadjes komen we bij de Molenbeek. Het is prachtig het heldere water in de beken te zien stromen. Hier en daar als het water stilstaat is er soms een heel klein filmisch laagje te zien van stuifmeel. Het voorjaar zit duidelijk in de lucht. We genieten met z'n allen van het schilderachtige landschap. Om mij heen gonst het van de camino verhalen. Verhalen van camino's die al gelopen zijn, maar ook van camino's die nog gaan komen. Het is duidelijk dat het voorjaar in aantocht is en iedereen weer vol plannen en nieuwe ideeën zit.

Op het terrein van pro persona staan we stil bij het historisch museum, wat helaas gesloten is. Een enorme brok geschiedenis voor mensen psychische problemen.

Ton verteld ons dat;

'In 1906 een stuk bosgebied van 86 hectare werd aangekocht door de Vereniging tot Christelijke Verzorging van Krankzinnigen en Zenuwlijders (voorganger van psychiatrisch ziekenhuis) ze plaatste

daar een gebouw, dat reeds in 1911 werd vervangen door een nieuw gebouw. In hetzelfde jaar werd een tehuis voor alleenstaande blinden gebouwd aan noordzijde van de spoorweg., tegenwoordig het dat het Schild" (bron wikipedia)

Door deze vertellingen ga ik zo'n terrein met hele andere ogen bekijken. Het is nu toch onvoorstelbaar dat die hele gebied omgeven is geweest door hekken. En mensen werkelijk opgesloten zaten, al naar gelang de zwaarte van hun aandoening. Nu ziet alles er heel toegankelijk uit, mag en kun je overal lopen.

Als ik tijdens zo'n stilsta momentje om me heen kijk zie ik veel nieuwe mensen die met ons meelopen allemaal. We pauzeren bij restaurant de Tijd in Wolfheze. De koffie en thee smaakt ook hier voortreffelijk.

Als we aan de andere kant van het spoor staan verteld Ton over het spoorhuis van Wolfheze, over de oorlog en een extra spoorlijntje wat er geweest is. Heel boeiend allemaal. Als je goed kijkt zie je het inderdaad nog aan de stand van de bomen. Lange rechte rijen waar een trein tussendoor past. Nooit geweten. Toch leuk om dat tijdens zo'n wandeling te mogen horen.

De lange Duitse Kampweg dankt zijn naam aan het krijgsgevangenen kamp dat in 1917 werd opgericht. We lopen via deze lange weg naar de Wolfhezer Heide en steken deze dwars over tot vlak voor de spoorlijn. Het zompige pad erlangs voert ons naar de spoorwegovergang waar we overheen steken en dan schuin het bos in gaan richting de Renkumse Beek. Tjonge, wat een ravage is het hier. De afgelopen weken hebben we de route en aantal keer voorgelopen. Het varieerde toen van zompig tot redelijk droog. Maar nu....??? De ene na de ander boom is geveld door de storm. Die heeft hier flink huisgehouden. Hier en daar omzeilen we de omgevallen reuzen en komen toch steeds weer op het juiste pad terecht. Het smalle paadje langs de beek is uitstekend begaanbaar. We zigzaggen door het bos naar Renkum en lopen even later via de Renkumse volkstuintjes langs de golfbaan zo naar het einde van Heelsum. Steken daar de weg over en lopen nogmaals via een volkstuintjes complex terug naar het zaaltje in Heelsum.

De vriendelijke koster maakt voor ons het prachtige kerkje open en zo kunnen we genieten van het interieur. Het beruchte kerkje waar ik al zovele malen de afgelopen maanden met trainings rondjes voor de Camino aan het Wad voorbij ben gekomen, omdat ik elke keer de weg kwijtraakte! Gewoon niet op liep te letten, of veel te veel met mezelf bezig was. Helaas was het kerkje bij die gelegenheid nooit open. Wat een prachtig kerkje blijkt het van binnen te zijn. Supermooi gebrandschilderde ramen, een oude bijbel. Een lange tafel voor het avondmaal. Heel sfeervol allemaal. Dit was een verrassing waar ik vooraf alleen maar van had kunnen dromen. Het cirkeltje is nu rond.

Bij Rehoboth hebben we met een groot deel van de wandelaars nog een afzakkertje genomen en daarna ging iedereen voldaan, rozig, en met een goed gevoel huiswaarts.

Dank je wel Ton en Jan voor jullie mede organiseren.

Dank je wel Lieve medepelgrims, voor jullie enthousiasme, jullie mooie verhalen, en de complimenten die we als organisatoren mochten ontvangen.

Graag zien we jullie terug bij één van de vele wandelingen en natuurlijk de fietstochten die we als regio's aan het voorbereiden zijn voor de Camino aan het Wad.

Buen Camino.

Anita